

Kontra László

(1923–1999)

A Zala megyei Köveskálón értelmiségi családban született 1923. december 29-én. Édesapját – aki körorvos lévén – különböző városokba helyezték, többek között Gödöllőre is, ahol gyermekkorának nagy részét töltötte.

Itt szerette meg a természetet, az erdőt is. Elemi iskolába Gödöllőn járt.

Középiskolai tanulmányait részben a gödöllői Premontrei Gimnáziumban, majd Zalaegerszegen és a Budapesti Eötvös Gimnáziumban végezte, ahol érettségizett.

1942-ben iratkozott be a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára, ahol 1946-ban valétált. A család anyagi gondjai miatt azonban nem tudta befejezni a főiskolát, neki is dolgoznia kellett. Különféle fizikai munkát vállalt (pl. fakitermelés), majd a soproni fésűsfonó gyárban töltött el pár évet. Innen kiemelték és közgazgatási pályára helyezték. Az akkori átszervezések következtében jegyző, főjegyző, majd Szekszárdon járási tanácselnök volt 1949–1952 között. Munka közben folytatta főiskolai tanulmányait, elkészítette diplomatervét és sikeresen államvizsgázott. 1952-ben kapta meg erdőmérnöki diplomáját.

Ezután visszakerült a szakmájába, ahol élete végéig – többször költözködve – a gyakorlati erdészeti munkában tevékenykedett.

1952-ben Debrecenben, az Erdőtelepítő Állomáshoz (ETÁLL) nyert kinevezést, ahol ennek megszűnéséig dolgozott. Onnan a Hajdúsági Állami Erdőgazdasághoz került (1954), ahol alföldfásítási vonalon dolgozott, igen eredményesen. A Keleti Főcsatorna mentén létesített erdősávok, és többezer hektár tsz erdőtelepítés az ő nevéhez fűződik.

1956-ban (távollétében) megválasztották az Erdőgazdaság munkástanácsa elnökének, melynek később súlyos következményei lettek.

1957-ben áthelyezését kérte a Szolnok megyei Állami Erdőgazdasághoz, ahol a Kunszentmártoni Erdészet vezetője lett. Időközben folyt ellene a bírósági eljárás, melynek folyamán először 7 évi, majd 5 évi és végül 3 évi börtönbüntetésre ítélték az 1956-os forradalmi magatartása miatt. 2 év letöltése után, az első amnesztiával, 1959-ben szabadult.

Büntetett előélete miatt nem maradhatott erdészettervező, így újra munkahelyet változtatott, és 1959-ben Kecskemétre került, a Kiskunsági Állami Erdőgazdaság állományába. Itt Csontos Gyula akkori erdőigazgató védőszárnyai alatt (nem egyedül!) biztonságban érezhette magát, és hagyták a szakmájában dolgozni. A Nyárjasi Erdészettel dolgozott 6 évig mint erdőművelési szakelőadó, és több ezer hektár homoki erdőtelepítést irányított Kecskemét környékén. Később (1963) az Erdőgazdaság központjába helyezték Kecskemétre, ahol az Erdőművelési Osztályon központi előadóként dolgozott 1973-ig. Az erdészeti szakmában folytatott eredményes munkájáért több ízben Kiváló Dolgozó oklevéllel és jelvényrel tüntették ki.

1973-ban átkerült a természetvédelmi szakmába, kinevezték az Országos Természetvédelmi Hivatal Dél-Alföldi Körzetébe természetvédelmi főfelügyelőnek. A korábbi években megszerzett közgazgatási gyakorlata miatt ezt a hatósági jellegű feladatot sikeresen tudta folytatni. Hamarosan (1974) megkezdődött a Kiskunsági Nemzeti Park szervezési munkája, melynek területi kijelölésében, hatósági egyeztetéseinek lebonyolításában oroszlánrésze volt. A KNP szervezetének felállítása után az igazgatóság igazgatóhelyettes-főmérnöki funkcióját töltötte be (1975–1979), mely időszakban szervező tehetségével és szakértelmével nagyban hozzájárult a KNP eredményes munkájának megalapozásához.

Munkatársai tisztelték, becsülték és tapasztalatainak nagy hasznát vették. Természetvédelmi hatósági munkáját tovább folytatva 1979-től 1984. december 31-ig, nyugdíjba vonulásáig ismét az Országos Természetvédelmi Hivatal Dél-alföldi Felügyelőségén tevékenykedett mint igazgatóhelyettes.

Nyugdíjaként is tovább munkálkodott az erdészeti szakmában, Kecskemét környéki tsz-ek erdőgazdasági társulásánál irányította az erdészeti feladatokat.

Egész élete folyamán az erdészeti, természetvédelmi szakma elkötelezett és szenvedélyes művelője volt, melynek megbecsüléseként többször részesült állami kitüntetésekben. Ezek közül legbüszkébb volt a Széchenyi Emlékéremmel történt kitüntetésére.

Családi élete is példamutató és hűséges volt. A soproni főiskolások sorsához hasonlóan ő is soproni leányt vett feleségül (kinek családi kötelékében erdészek is voltak). 1946-ban kötöttek házasságot.

Viszontagságokkal és költözködés

ekkel terhelt zaklatott életük ellenére családja együtt maradt, és gyermekei egészségesen nevelkedtek fel. Három fiúgyermek és 5 unokája született, akik feleségével együtt szűk családi körben búcsúztatták el.

Dr. Tóth Károly

Primuszné Sziklai Tünde

(1955–1999)

Mély megdöbbenéssel vettük a gyász-hírt: Primuszné Sziklai Tünde erdőmérnök kollégánk 44 évesen örökre itt hagyott bennünket.

Most megrendülten állunk koporsód körül szüleiddel, családdal, barátaiddal, munkatársaidal, tisztelőiddel együtt.

Nekem jutott az a megtisztelő, de fájdalmas feladat, hogy elköszönjek Tőled – valamennyi erdész kollégád nevében:

Kedves Tünde!

Élőn emlékszem arra a napra, amikor először jöttél be a Pápai Erdészet irodájába: fiatalon, lendületesen, tele étellel, energiával. 1981-ben az Erdészeti és Faipari Egyetem erdőmérnöki karának elvégzése után a Balatonfelvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságtól kaptál kinevezést a Pápai Erdészethez. Ez volt az első munkahelyed – és később ide tértél vissza.

Milyen szépen indult minden...

Mint kezdő kollégának a mag- és csemetetermelési ágazat irányítása volt a fő feladatod, de besegítettél az erdőművelési, fahasználati munkák szervezésébe is.

10 éves ténykedés után – 1991-ben – áthelyeztek a Farkasgyepői Erdészethez erdőművelési műszaki vezetőnek. Ennek a munkakörnek a betöltése szakmai előrelépést jelentett számodra.

Önállóbban valósíthatad meg elképzeléseidet.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy a kolléga Nő volt, s így egy személyben: feleség és anya.

Még az egyetemi évek alatt 1979-ben férjhez mentél évfolyamtársadhoz, majd 1981-ben megszületett egyetlen gyermeketek: Péter.

Naponta jártál ki Páparól Farkasgyepűre, és munkaidő után – vagy ahogy a munka engedte, későbbi időpontban – vissza. Hét évet töltöttél el a Farkasgyepűi Erdészetnél.

1998-ban a BEFAG Rt. vezetősége úgy döntött, hogy kísérletképpen egyik erdészetenél bevezeti az ún. „két-mérnökös” műszaki felállást. Így az általad vezetett erdőtüvelési műszaki vezetői munkakör szétosztásra került.

A keszthelyi központnak volt elképzelése személyekkel kapcsolatban. Az 1998-as év elején erdészeteinknél „beindult” a közmunka pályázatban írtak megvalósítása.

Ebben a kényes, nagy odafigyelést igénylő munkába vontak be Téged. Ki neveztek központi előadónak. Összekötő voltak a központ és az erdészetek között. Segítettél a pályázati munka sikeres levezénylésében, koordinálásában. Vállaltad a mások által nem szeretett munkákat is.

Ekkor nagyon sokat utaztál, sokan megismertek Téged.

Segítőkézséged, derűs egyéniséged, jó kapcsolatteremtő képességed miatt mindenki kedvelt. Szerettek a kollégák, beosztottak és vezetők egyaránt.

Szakmailag is képezted magad. 1986-ban elvégezted a „Tájrendező-Környezetvédő” szakmérnöki iskolát.

Már az egyetemi évek alatt beléptél az Országos Erdészeti Egyesület tagjai közé. Az 1998. évi választások alkalmával az Erdőtüvelési Szakosztály dunántúli régiójának titkárává választottak.

Szervezted az Erdésznek III. Országos Találkozóját, de a július 8-i pápai megnyitón – sajnos – már nem tudtál részt venni.

A BEFAG Rt. életében történt vezetői váltások után – haláloed előtt fél évvel – 1999 júniusában kerültél vissza a Pápai Erdészethez, most már mint erdőtüvelési műszaki vezető. Abba a munkakörbe, amely a legközelebb állt hozzád.

Úgy éreztél, révbe értél! Kicsit könnyebb lesz, elmaradnak a mindennapos hosszú, fárasztó utazások.

Bizony, mire hazaértél, elfáradtál!

Sajnos egészséged lassacskán meg-

romlott. Hónapok óta tudtuk, hogy nagyon beteg vagy. Hónapokon keresztül figyeltük aggódva sorsod alakulását.

A halálos kór kifelé sokáig nem mutatta rombolását. Sokan ezért meg is kérdőjelezték betegségedet!

Nagy önuralommal rendelkezél. Jár-tányi erdő is alig volt, de haláloed előtti utolsó estén is még rendbe tetted magad. Bizakodva, keményen, jajszó nélkül viselted azt, amit rád mért a sors!

Sokáig hittél gyógyulásodban. A közelgő karácsonyi ünnepekre azt tervezted, hogy újra együtt lesz a család, és hogy januártól már dolgozni fogsz az erdészetenél, mert ott várnak Rád, neked ott feladatod van.

Valóban vártunk...

De hiába volt a lelked erős, legyen-gült szervezeted nem tudott ellenállni a gyilkos kórnak.

Kedves Tünde!

Hová siettél? Az élet rendje nem ez! Megrázó, ha szülő temeti gyermekét. Elmentél tőlünk fiatalon.

Isten veled! Szeretettel emlékezünk Rád!

Kívánom, hogy legyen könnyebb Neked a túlvilági lét, mert tudom, sokat szenvedtél életedben!

Mi, rokonok, munkatársak, barátok, kik most itt állunk koporsódnál, búcsúzunk Tőled.

Búcsúzunk hagyományos köszöntésünkkel: Jó szerencsét!

Üdv az erdésznek!

Krahulcsán János

(Elbanguzott a pápai alsóvárosi temetőben 1999. december 7-én)

Gönczi Bertalan

(1916–1999)

Hegyközből a gömöri Vepor-hegységbe került erdőőr családjában született Klenóczon 1916-ban Gönczi Bertalan, az országiszerte ismert kemencepataki erdészettervezető.

Az első világháború eseményei miatt gyermekkorát már a senyői erdészházban töltötte. Különböző erdei munkákat végezve itt sajátította el az erdészszakma alapismereteit, hogy átvehesse édesapjától a stafétabotot. 1932-ben erdőlegény, majd kiségitő erdőőr és a csanyiki tanfolyam elvégzése után 1936-ban Miskolcon tette le az erdőőri szakvizsgát.

A családalapítás után 1938-tól szinte minden évben katona és közben irodai erdész a füzerradványi Károlyi-uradalom kemencepataki erdőgondnokságánál. A MÁLLERD időszakban irodavezető, és az 1950-es átszervezésnél ő lett a kemencepataki üzemegység vezetője. Átszervezések, igazgatók váltották egymást, többször akarták magasabb beosztásba helyezni, de mindig kitarított Kemencepatak mellett, mert be akarta bizonyítani, hogy lehet próféta a saját hazájában is.

Faállomány-viszonyai alapján Kemencepatak mindig a legnagyobb feladatokkal bíró/küszködő egysége volt az erdőgazdaságnak, és Gönczi Bertalanra mindig, mindenben lehetett számítani. Hagyományá vált, hogy minden gépet, minden új munkamódszert Kemencepatakon próbáljanak ki, és az üzemegység volt egyik szenvedő alanya 1951 karácsonyán az „új helyi száz traktor” esetének is.

Kemencepatakon épültek az első munkásszállások, itt tartották az első csemetekerti és tisztítási tanfolyamokat, és Gönczi Bertalannak nem kis része volt abban, hogy a központilag erőltetett szálfá helyett a szállítható hosszban való termelés előnyeit bizonyította 1953 októberében az ögönci kísérleti termelés, ahol motor- és villanyfűrészek, fogatok, KT-12 és DT-413 traktorok, Diamand nyergesvontatók munkáját kellett összehangolni.

Évekig az erdészetenél dolgozott a Lasso–Cable kötélpálya, a Király-féle csúzda, és itt készült az Erdészeti Filmhíradó számos tudósítása is. Az új és újabb gépek új szemléletet, új módszereket kívántak, és ezek kialakításában tevékenyen segítette az erdőgazdaság vezetőit, műszaki dolgozóit. Helyi és országos bemutatók, tapasztalatcserék, egyesületi rendezvények és a szakajtó beszámolóí révén ismerte meg szinte az egész ország a Kemencepataki Erdészter és Gönczi Bertalan nevét, aki 1977. évi nyugdíjazásáig 26 éven keresztül volt az erdészter vezetője.

Fegyelmzett és sokoldalú szakmai munkáját féltucat kiváló dolgozó, három Erdészter Kiváló dolgozója kiténtetés, a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozata odaítélésével ismerték el. A Kemencepataki Erdészter sikerei természetesen nemcsak Gönczi Bertalan munkájának eredményei. Ember- és helyismerete, jó szervező- és vezető-készsége, határozott fellépése mindig rendet, fegyelmet követelt. Szerény és önzetlen magatartásáért munkatársai

kedvelték, mint szakembert és embert egyaránt tisztelték, bíztak benne.

Családtagok, ismerősök, régi munkatársak kísérték utolsó útjára 1999. november 25-én a sárospataki református temetőben, ahol az egyházi szertartás után az utódok nevében dr. Lenár György idézte fel a mindig tevékeny, az erdőért, az erdészek közösségéért munkálkodó élet megőrzésére érdemes emlékeit.

Dr. Járasi Lőrinc

Kolep Alajos **(1935–1999)**

1999. december 28-án családja, barátai, volt munkatársai kísértük utolsó útjára a veszprémi Vámosi úti temetőben Kolep Alajos kollégánkat, akit rövid szenvedés után ragadott el körünkből a halál.

Kolep Alajos 1935. május 4-én Sikló-

son született. Gimnáziumi érettségi után az erdőszertnikusi és földmérő üzemmérnöki képzést már munkája mellett szerezte meg.

1962-től a Magasbakonyi Állami Erdőgazdaság, majd a Balatonfelvidéki EFAG területrendezési főelőadója.

1970-ben lépett be a MÉM Veszprémi Állami Erdőrendezőszékre, ahol rövid ideig üzemtervező, majd területrendezési főelőadó. 1979. április 1-jétől a jogutód Veszprémi Erdőfelügyelőségben látja el ugyanazt a munkát. 1992-től az igazgatási osztályt vezette 1995. évi nyugdíjazásáig. Utána még két évig segítette az Erdőfelügyelőség munkáját.

A területrendezés, az erdészeti igazgatás felelőseként minden erdőterület-igénybevétel gondosan mérlegelt az erdő ökológiai és az erdőgazdálkodás ökonómiai szempontjait figyelembe véve. Szívós kitartása eredményeképpen sok vezetőpászta került el az erdő-tömböket. Az erdőterület értelmetlen

szétdarabolását igyekezett megakadályozni. Amikor Monostorapáti felé járunk, mindig eszünkbe jut, hogy a Boncosos tető csak azért nem tűnt el szertett vidékünkéről és a térképeinkről, mert Kolep Alajos kollégánk többszöri új eljárással, az általános érdektelenséggel dacolva meg tudta védeni a táj jellegzetes, fontos elemét a bazaltbányászattól.

Az erdők magánosítása új kihívást jelentett számára. Tudta, hogy a megsokszorozódott erdészeti igazgatási munka terhein túl a lehetőséget is látni kell: a bölcsen irányított magánosítás értéket ment a magyar erdőkben. Ezt a tevékenységét ismerte el az 1997. évben kapott „Ember az erdőért” kitüntetés, melyet a Soproni Egyetem évnívóján vehetett át. Nem is kaphatott volna megfelelőbb elismerést: a kitüntetés elnevezése tükrözi azt, aki volt és amiért élt, dolgozott.

Veszprém, 2000. január 3.

Bús Mária

ERFA-TOURS

Erdészeti és Faipari Utazás- és Oktatásszervező Kft.

**SZAKMAI TANULMÁNYÚT
NÜRNBERGBE A
HOLZ-HANDWERK 2000
ÉS A
FENSTERBAU FRONTALE
2000
KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTÉSÉRE
2000. március 23–24. (4 nap/3 éjszaka)**

**Jelentkezési határidő:
2000. február 15.**

**További felvilágosítás:
Kiss Gabriella, Tel./fax: 201-2453**

**Címünk megváltozott:
1027 Budapest, Fő u. 68.**

